

BOŽSTVÍ

BOŽSTVE

BOŽJTVE

BOŽJTCE

BOOJTCE

BROJTCE

TROJICE

Božství nebo Trojice?

V rámci jazyka (žargonu) komunity adventistů sedmého dne došlo k výraznému posunu od minulosti preferovaného slova Božství (angl. Godhead) k modernějšímu používání termínu Trojice, anglicky Trinity (pozn. překl. v češtině je spíše používán překlad -Trojjediný Bůh).

Slovo Božství je dnes mnohými považováno za alternativní výraz pro Trojici. Aktuální a vhodný příklad tohoto lze vidět ve výtisku časopisu *Adventist World NAD* z června 2012 na straně 22, "číslo 2: Odlišný - ale nedělitelný" od Daniela K. Bediako. Tam on píše: "V centru této doktríny je pojem **Trojice neboli Božství**, čímž se chce říct, že podstatou (základem, bytím) je Bůh jeden, ale je ve třech osobách."

Mario Petrovalle, moderátor a správce místa pro komunitu E-ventistů na profesní síti LinkedIn, pozval Dr. Garyho Hullquista, výzkumného pracovníka v oblasti informatiky a adventistu třetí generace z Atlanty v Georgii, aby prozkoumal, jak bylo pozměněno naše původní používání termínu *Božství* na slovo *Trojice*. Na tuto očividnou změnu byla Mariova pozornost přivedena z důvodu rozdílných formulací nadpisů Věřoučných článků, tedy mezi sadami 27 a 28 základními věroučnými výroky, které jsou nyní markantní na oficiálních stránkách světové církve na adrese www.adventist.org.

Proč je aktuální nadpis na webovské stránce formulován jako "Trojice", když vydání knihy "Adventisté sedmého dne věří..." z roku 1988 a 2005, vydané kazatelským oddělením Generální konference, uveřejňuje Věřoučný článek číslo 2 jako "Božství" (v českém vydání knihy z roku 1999 to je termín *Trojediný Bůh*, rovněž jako na webu viz obrázek vpravo)?

ZÁKLADNÍ PRINCIPY ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE.

Jak je uvedeno i jinde, adventisté sedmého dne nemají žádné jiné vyznání víry kromě Bible samotné; ale přesto se drží jistých dobře definovaných bodů víry, na něž se cítí připraveni, aby je odůvodnili "každému, kdo se na ně zeptá". Ty následující výroky mohou být brány jako shrnutí základních rysů jejich náboženské víry - na něž existuje, až potud co je nám známo - úplná jednomyslnost napříč tímto společenstvím. Oni věří tomu, že —

1. Existuje jeden Bůh [Hospodin], osobní, duchovní bytost, stvořitel všech věcí, všemocný, vševedoucí a věčný; nekonečný v moudrosti, svatosti, spravedlnosti, dobrotě, pravdě a milosti; neměnný a všudypřítomný skrze svého zástupce, Ducha Svatého. (Žalm 139,7).

2. Existuje jeden Pán Ježíš Kristus, Syn Věčného Otce, ten, skrze kterého Bůh stvořil všechny věci a skrze kterého setrvávají; On vzal na Sebe přirozenost semene Abrahamova kvůli vykopení naší padlé rasy; On přebýval mezi lidmi, plný milosti a pravdy, žil jako náš příklad, zemřel za nás jako oběť a byl vzkříšen pro naše ospravedlnění. Vystoupil do výšin, aby byl naším jediným prostředníkem v Nebeské svatyni, kde se Svou vlastní krví vykonává usmíření za naše hříchy; usmíření, které nebylo dokonáno na kříži, kde byla obětována oběť, je poslední částí Jeho díla jako kněze, podle vzoru levitského kněžství, které nastínilo a předcházelo službě našeho Spasitele v Nebi. (Leviticus 16; Židům 8,4.5; 9,6.7 atd.)

Ročenka CASD z roku 1889, 1905-1914

Tyto základní věroučné principy byly revidovány na 28 částí, přičemž první dva články ohledně Boží doktríny zůstaly nezměněny, jak je zde ukázáno pohledem do ročenky z roku 1889.

Během jejího přetiskování z let 1905-1914 zůstaly opět nezměněny.

ZÁKLADNÍ PRINCIPY ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE.

Podle nedávno zesnulého Uriaha Smithe

Adventisté sedmého dne nemají žádné jiné vyznání víry kromě Bible samotné; ale přesto se drží jistých dobře definovaných bodů víry, na něž se cítí připraveni, aby je odůvodnili "každému, kdo se na ně zeptá". Ty následující výroky mohou být brány jako shrnutí základních rysů jejich náboženské víry - na něž existuje, až potud co je nám známo - úplná jednomyslnost napříč tímto společenstvím. Oni věří tomu, že —

1. Existuje jeden Bůh [Hospodin], osobní, duchovní bytost, stvořitel všech věcí, všemocný, vševedoucí a věčný; nekonečný v moudrosti, svatosti, spravedlnosti, dobrotě, pravdě a milosti; neměnný a všudypřítomný skrze svého zástupce, Ducha Svatého. (Žalm 139,7).

2. Existuje jeden Pán Ježíš Kristus, Syn Věčného Otce, ten, skrze kterého Bůh stvořil všechny věci a skrze kterého setrvávají; On vzal na Sebe přirozenost semene Abrahamova kvůli vykopení naší padlé rasy; On přebýval mezi lidmi, plný milosti a pravdy, žil jako náš příklad,

Vydání časopisu *Review and Herald* ze dne 22. srpna 1912 znovu přetisklo původní principy na 4. straně s prvními dvěma věroučnými články nezměněnými - "jediného Boha" a "jednoho Pána".

Po čtyřicet let se tyto Principy nezměnily.

"Za těch posledních padesát let se neztratila žádná čárka ani princip naší víry, jak jsme ji obdrželi... Ani slůvko není změněno či odmítnuto," napsala Ellen Whiteová v *Dopise 326, 4, 1905; Pohled vzhůru* str. 352.4.

Ale to se mělo změnit.

name is their watchword, their badge of distinction, their bond of union, the authority for their course of action, and the source of their success. Nothing that does not bear his superscription is to be recognized in his kingdom.

The first disciples went forth preaching the word. They revealed Christ in their lives; and the Lord worked with them, "confirming the word with signs following." These disciples prepared themselves for their work. Before the day of Pentecost they met together, and put away all differences. They were of one accord. They believed Christ's promise that the blessing would be given, and they prayed in faith. They did not ask for a blessing for themselves merely; they were weighted with the burden for the salvation of souls. The gospel was to be carried to the uttermost parts of the earth, and they claimed the endowment of power that Christ had promised. Then it was that the Holy Spirit was poured out, and thousands were converted in a day.

The Saviour longs to manifest his grace and stamp his character on the whole world. It is his purchased possession, and he desires to make men free, and pure, and holy. Though Satan works to hinder this purpose, yet through the blood shed for the world there are triumphs to be achieved that will bring glory to God and the Lamb. Christ will not be satisfied till the victory is complete, and "he shall see of the travail of his soul, and shall be satisfied."

MRS. E. G. WHITE.

The Message for Today

THE Christian church has passed through many crises in its history. Through the ages it has stood as the conservator of the

We have reached a period in the history of the church and of the world when, according to the prophecies of the Scripture, the time has come for another great religious awakening. Another message is due the church and the world,—the message of the second coming of the Lord and Saviour to this earth.

This earth's history is soon to close. Fulfilling prophecy and signs—conditions existing in the social, political, industrial, and religious worlds—plainly indicate that a time has been reached when events of a significant, startling, and most stupendous character are about to take place; that the long reign of sin is soon to be cut short; and that the generation now living will witness the appearing of Christ in the clouds of heaven. The message based upon these fulfilling prophecies and signs is now being proclaimed. To the advocacy of this message the people represented by this movement have devoted their lives and their fortunes.

Kvůli užitku těch, kteří možná touží poznat ještě konkrétněji podstatné rysy víry zastávané touto denominací, uvedeme, že adventisté sedmého dne věří—

1. V boží Trojici. Tato Trojice se skládá z věčného Otce, jakési osobní, duchovní bytosti, všemohoucí, všudypřítomné, vševědoucí, nekonečné v moci, moudrosti a lásky; dále z Pána Ježíše Krista, Syna tohoto věčného Otce, skrze něž byly všechny věci stvořeny a skrze něž bude uskutečněna spása vykoupených zástupů; dále z Ducha svatého, oné třetí osoby Božství, té jedné obnovující síly v díle vykoupení. 2. Že Svatá Písma Starého a Nového zákona byla dána Bohem skrze inspiraci, obsahují dostatečně

the recreative agency of the Holy Spirit.

7. That the will of God for his children is comprehended in the law of the ten commandments, and that these are great moral, unchangeable precepts binding upon the children of God in every age of the church.

8. That through the new covenant relationship the Spirit of Christ writes this law upon the heart, and in this way only can its precepts find expression in the life in sincere, faithful obedience.

9. That the fourth commandment of this unchangeable law requires the observance of the seventh-day Sabbath, an institution which was established and ordained in the garden of Eden before man sinned, embosomed in the great law of moral precepts spoken from Mt. Sinai, observed by prophet and priest throughout the old dispensation, kept by Christ and his apostles in the Christian dispensation, and given to mankind in every age to keep alive in their hearts the knowledge of its Author, the Creator of all things.

10. That Christian temperance embraces the proper use of that which is good, and total abstinence from all that is bad. That the liquor traffic, being only evil, should be prohibited by appropriate legislation.

11. That the church and the state occupy different spheres of operation, the former dealing with questions of a religious character, the sphere of the latter pertaining alone to questions of a civil character. The church and the state should therefore be kept forever separate.

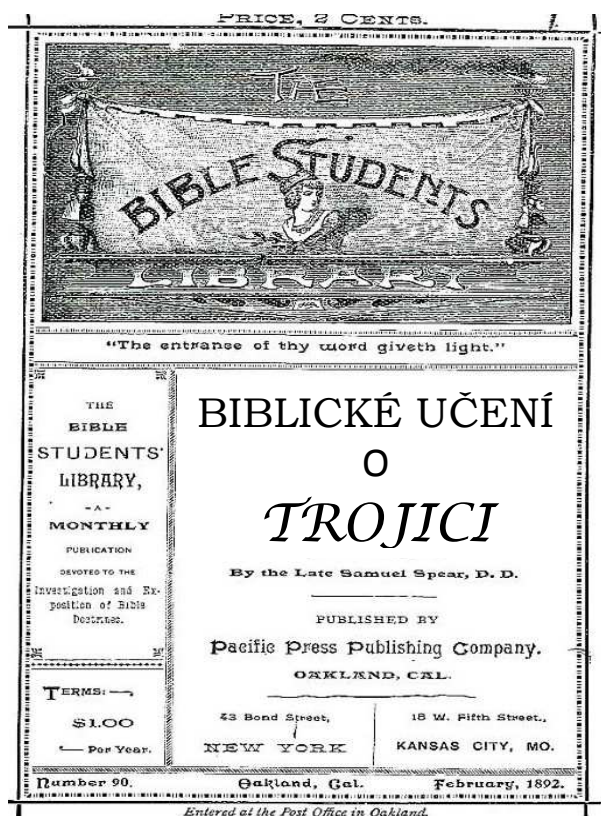
12. That the Scriptural means for the support of Christian evangelical work in the earth is by the payment of one tenth of the regular income, and by free-will offerings from the thankful, grateful children of God.

13. That man possesses a nature inherently sinful and dying; that eternal life and immortality come only through

I když je to často přehlíženo, doktor Hullquist (stejně jako i další jiní) našel to první nahrazení v základních věroučných článcích právě v tomto vydání časopisu *Review and Herald* z roku 1913. Redaktorovi časopisu Review Francisu McClellanovi Wilcoxovi se do článku nazvaného "Poselství pro dnešní den" vloudil jeho vlastní osobní posudek. Článek se zaměřuje - na poselství, které má "jít do světa", které, jak píše, je "poselstvím druhého příchodu Pána a Spasitele na tuto zemi." On zřetelně předkládá ("ku prospěchu těch, kteří snad touží poznat zvláště podstatné rysy víry, které má tato denominace") svou vlastní verzi těchto základních článků, které počtem nyní čítají pouze 15 dohromady.

Wilcox začíná tvrzením, že adventisté sedmého dne věří v "božskou Trojici", kterou tvoří "věčný Otec", "Pán Ježíš Kristus, Syn tohoto věčného Otce" a "Duch Svatý, ta třetí osoba Božství", což přichystává scénu pro to, aby se výraz Božství (termín výlučně používaný Ellen Whiteovou) stal ekvivalentem pro Wilcoxovu "božskou Trojici" – neboli slovem, které (jak jsme již poznamenali) nikdy nebylo použito tímto Božím Poslem ani Biblií.

Výraz Trojice byl již předtím dvakrát použit pozitivním způsobem. V roce 1891 časopis *Znamení doby* přetiskl článek presbyteriánského kazatele Samuela Speara z novin NY *Independent*, původně nazvaný "Podřízenost Krista" ve dvou číslech v prosinci toho roku a hned ten následující rok jej začlenil do *Knihovny studenta Bible* jako traktát č. 90 pod názvem "Biblické učení o Trojici".

Biblické učení o Trojici. *

PODLE NEDÁVNO ZESNULÉHO SAMUELA T. SPEARA, D. D.

Bible – ačkoliv nepodává metafyzickou definici duchovní jednoty Boha – tak vyučuje Jeho dokonalé *jednotnosti* (*identity*) v protikladu vůči všem formám mnohobožství (polyteismu), a také se ujímá lidské schopnosti dostatečně vnímat tuto myšlenku pro všechny účely bohoslužby a poslušnosti. Jan 17:3; 1 Kor 8:6. Ta samá Bible jasně vyučuje, že ta zbožňováníhodná Osoba, tam v ní známá jako Ježíš Kristus – když je posuzován ve své *ucelené* podstatě – je v pravdě božský, v pravdě Bůh v tom nejabsolutnějším smyslu. Jan 1:1-18; 1 Jan 5:20; Ř 1:3, 4; 9:5; Titovi 2:13.

Nicméně však existuje jistý význam, ve kterém je tento Kristus z Bible – i když je dokonale (esenciálně) božský – přesto v některých ohledech *odlišný* od a *podřízený* Bohu Otci. Hovoří se o Ném a často sám o Sobě mluví, jako o Synu Božím, jako ten jednorozený z Otce, jako ten, jenž byl poslán Bohem Otcem na tento svět a jako ten, který činí vůli Otcovu.

*Přetištěno z N. Y. Independent ze 14. listopadu, 1889 se svolením vydavatelů

(3)

V nedávných letech byl tento traktát popularizován jakožto příklad adventistického přijetí učení o Trojici. "...jakýsi Trinitární článek..." Erwin Gane, 1963. "Takto byla tato pravda o Trojici vyhlášena ve formě traktátu..." LeRoy Froom, 1971. "...průkopnický Adventismus nejprve schválil základní Trinitarianismus v roce 1892 tím, že publikoval Trinitární článek Dr. Samuela Speara..." Derrick Gillespie, 2010.

Poctivé prozkoumání Spearova spisu však odhalí, že začíná citováním Jana 17:3 a 1 Kor 8:6, s nimiž musí být harmonizovány všechny ostatní texty, včetně Biblické pravdy, že i když Kristus, Syn Boží, ten jednorozený z Otce, ačkoli

"podstatou božský, přesto je v některých ohledech odlišný od Otce a je podřízen Bohu Otci." Spear začleňuje takové texty jako 1 Kor. 3:23 "Kristus je Boží" a 1 Kor. 11:3 "hlava pak Krista je Bůh." Toto on uznává jako pravé Božství.

Podruhé, kdy byl termín Trojice použit v pozitivním smyslu, bylo 26. prosince 1892 ve vydání časopisu Znamení. Článek staršího Williama Coverta

"Jednota věřícího s Kristem" věnoval pozornost, že Kristova modlitba v Janově 17. kapitole se vyznačuje "trojitým spojením, neboli Křesťanskou trojicí", ve které "Kristus tvoří spojení, které spojuje věřícího s Otcem." Ježíš řekl Svému Otci: "Já v nich a Ty ve mně... aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich." Jan 17:23, 26.

Troj jednotu neboli Křesťanská Trojice

Takže, proč se tento redaktor *Review* poprvé v roce 1913 cítil přinucen asociovat slovo "Trojice" s formálnějším seznamem "hlavních rysů" víry adventistů sedmého dne? Existují přesvědčivé důkazy, že Dudley Canright sehrál roli pro motivaci Francise Wilcoxe.

MOUNTAIN VIEW, CALIFORNIA, APRIL 8, 1913

— * * —

Francisův bratr, M. C. Wilcox napsal 8. dubna článek do *Znamení doby*, kde odmítá Canrightovo odpadlictví a tvrzení proti církvi, kterou kdysi podporoval.

Skutečným podnětem však byla kniha vydaná toho stejného roku Jamesem Grayem z Moodyho Institutu.

Nesprávné prohlášení o skutečnostech

On nám asi pravdivě říká to, čemu kdysi věřil, ale nesprávně reprezentuje tuto denominaci. Například, prohlašuje, že mezi hlavními doktrinárními body adventistů sedmého dne jsou "zamítnutí učení o Trojici; materiálnost všech věcí; že Bible musí být vykládána, aby byla v souladu se spisy

BIBLE PROBLEMS EXPLAINED

By JAMES M. GRAY, D. D.
DEAN OF THE MOODY BIBLE INSTITUTE OF CHICAGO

Author of "How to Master the English Bible," "Synthetic Bible Studies," "Primers of the Faith," "The Antidote to Christian Science," "Satan and the Saint," "Great Epochs of Sacred History," "Salvation from Start to Finish," "Progress in the Life to Come," etc.

Copyright, 1913, by
THE BIBLE INSTITUTE COLPORTAGE ASSOCIATION
of Chicago

Prosím sumarizujte učení adventistů sedmého dne, obzvláště to, co se týká Krista, vzkříšení a soudu.

Adventisté sedmého dne věří v Bibli, obrácení, čistotu života a v další dobré věci, jež mají společné se všemi církvemi, avšak oni zamítají učení o Trojici, což poškozují Kristovo Božství, ačkoliv to není oficiálně konstatováno.

James Gray byl „Walterem Martinem“ své doby, on odhaloval neortodoxní církve a pátral po totožnosti nekřesťanských sekt.

Až do roku 1913 zahrnoval adventisty sedmého dne na svůj seznam teologických "ztracených existencí".

Gray na straně 81 zopakoval Canrightovo tvrzení, že adventisté popírají tu Trojici, kterou on svazoval s božstvím Krista. Své čtenáře také odkazoval ke Canrightově knize.

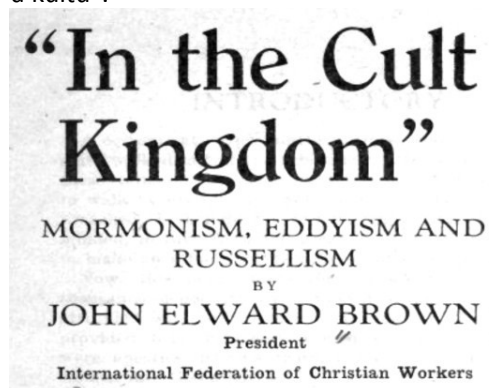
Wilcox – stejně jako LeRoy Froom o 40 let později – na to reagoval úmyslným začleněním slova "Trojice" do svého článku z 9. října.

Zajímavé je, že ještě toho samého roku v létě se Canright setkal s adventistickým vedením. To, o čem se diskutovalo, není známo, ale to, co vyšlo najevo následovně, je již historie.

Canright se setkal s církevními vedoucími v létě roku 1913. V dopise k J. H. Morrisonovi ze dne 25. června 1913 napsal: "Právě jsem strávil 2 týdny v Battle Creeku účastí na schůzkách vedení církve a dlouhými návštěvami s kazateli, bratřími a sestrami."

Carrie Shasky-Johnsonová, *Byla jsem Canrightovou sekretářkou* str. 104.

V příštím roce Canright odstranil svůj odkaz na tuto Trojici ve vydání své knihy "Zřekl jsem se Adventismu." O čtyři roky později další předchůdce Waltera Martina - boříč sekt, John Elward Brown, uznal adventismus sedmého dne mezi společenství Evangelikálů v dobrém a řádném postavení (pozici, dobré pověsti, reputaci). Název jeho knihy je tajuplně podobný jako kniha W. Martina "Království sekt a kultů".

Ohledně všech podstatných učení Bible – Zázračného početí, Narození z Panny, Ukřižování, Vzkříšení a Nanebevstoupení, Kristova Božství, Smíření Krista a Jeho Druhého příchodu, Osobnosti Ducha Svatého, a Neomylnosti Bible, adventisté sedmého dne zvoní jako pravý kov.

Strana 7

O generaci později se Froom, Anderson, Unruh a Reed také ohnou pod tlakem evangelického nesouhlasu. Mezitím se Wilcox a církevní statistik Edson Rogers rozhodli, že je čas znovu dát do tisku "kloudnější" prohlášení o víře. (Froom, *Movement of Destiny*, 1971 str. 418)

1931, Ročenka CASD str. 377

ZÁKLADNÍ VĚROUČNÉ BODY ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Adventisté sedmého dne se drží určitých základních vyznání víry, jejichž hlavní rysy spolu s částí biblických odkazů - na nichž jsou založeny - lze shrnout takto:

1. Že Svátá Písma Starého a Nového zákona byla dána Bohem skrze inspiraci, obsahují dostatečné zjevení Jeho vůle vůči lidem a jsou jediným neomylným pravidlem víry a praktického života. 2 Tm. 3:15-17.
2. Že Božství neboli Trojice, se skládá z Věčného Otce - osobní, duchovní Bytosti, všemohoucí, všudypřítomné, vševedoucí, nekonečné v moudrosti a lásce; dále z Pána Ježíše Krista, Syna tohoto Věčného Otce, skrze něž byly všechny věci stvořeny a skrze něž bude uskutečněna spása vykoupených zástupů; dále z Ducha svatého, oné třetí osoby Božství, té velké obnovující moci v díle vykoupení. Matouš 28:19.
3. Že Ježíš Kristus je samotný Bůh, tím že má stejnou přirozenost a podstatu jako Věčný Otec. I když si zachoval Svoji božskou přirozenost, On vzal (oblékl) na sebe přirozenost lidské rodiny, žil na zemi jako člověk, ve Svém životě ukázal principy spravedlnosti jakožto náš příklad, dosvědčil Svůj vztah k Bohu skrze mnoho mocných zázraků, zemřel pro naše hříchy na kříži, byl vzkříšen z mrtvých a vystoupil k Otci, kde od té doby žije, aby za nás konal přímluvnou službu. Jan 1:1,14; Žd. 2:9-18; 8:1,2; 4:14-16; 7:25.

Wilcoxova verze z roku 1913, nyní popsaná jako 22 "Věroučných článků", byla umístěna do ročenky 1931, jak je uvedeno výše, na straně 377, přičemž první dva články se prakticky nezměnily. Pomocí menšího přeuspořádání druhého bodu nyní hovoří o "Božství neboli Trojici", tudíž tuto odlišnost rozmazává ještě víc.

Tehdy v roce 1883 G. I. Butler oznámil v *Review & Herald* (vydání z 20. listopadu)...

THE REVIEW AND HERALD.

že to nebude doporučeníhodné, mít jakýsi Církevní řád. Považujeme to za zbytečné, poněvadž jsme již zdolali ty největší obtíže spojené s organizací církve bez církevního řádu; a na toto téma mezi námi existuje dokonalá harmonie. Mnohým by se to zdálo jako krok k vytvoření vyznání víry církve (kréda), nebo „metly“, jiné než Bible, což je něco, proti čemu jsme se jako denominace vždy bránili. Kdybychom nějaký řád měli, máme strach, že mnozí, obzvláště ti, kteří zapoínají nově kázat, že by jej studovali, aby získali vodítko v náboženských záležitostech, namísto aby jej hledali v Bibli, a skrze vedení Ducha Božího, který by je směřoval k jejich zábranám v pravé náboženské zkušenosti a ve znalosti

Butler ukončil svou zprávu tím, že otázku církevního řádu sebevědomě uložil k odpočinku.

746

2

Tyto obtíže před námi, alespoň co se týče organizace, jsou daleko menší, než ty, které jsme měli v minulosti. Zachovali jsme jednoduchost a tohle nám prospělo. Nejlepší je, nechat řád na pokoji. Z těchto a dalších důvodů tento církevní řád byl zamítnut. Je pravděpodobné, že na něj již nikdy nedojde řeč.

Geo. I. Butler

Ale navzdory Butlerově předpovědi, církev přesto v roce 1932 vytvořila svůj první církevní řád.

1932 Církevní řád

Věroučné články z Ročenky roku 1931 se poprvé objevily na 180. stránce dokumentu, který se jevil jako oficiální autorizovaný církevní dokument. Ale žádné hlasování ještě nebylo učiněno, komise (výbor) nepodnikla žádné kroky.

ZÁKLADNÍ VĚROUČNÉ BODY ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Adventisté sedmého dne se drží určitých základních vyznání víry, jejichž hlavní rysy spolu s částí biblických odkazů - na nichž jsou založeny - lze shrnout takto:

1. Že Svatá Písma Starého a Nového zákona byla dána Bohem skrze inspiraci, obsahují dostatečné zjevení Jeho vůle vůči lidem a jsou jediným neomylným pravidlem víry a praktického života.
2 Tm. 3:15-17.

2. Že Božství neboli Trojice, se skládá z Věčného Otce - osobní, duchovní Bytosti, všemohoucí, všudypřítomné, vševědoucí, nekonečné v moudrosti a lásce; dále z Pána Ježíše Krista, Syna tohoto Věčného Otce, skrze nějž byly všechny věci stvořeny a skrze nějž bude uskutečněna spása vykoupených zástupů; dále z Ducha svatého, oné třetí osoby Božství, té velké obnovující moci v díle vykoupení. Matouš 28:19.

"uvědomující si, že Výbor při Generální konferenci - nebo jakýkoli jiný církevní orgán - by **nikdy nepřijal tento dokument ve formě, v jaké byl napsán**, starší Wilcox, s plným vědomím skupiny, [Wilcox, Rogers, M. E. Kern, E. R. Palmer] odevzdal toto prohlášení **přímo** Edsonu Rogersovi, statistikovi generální konference, který ho zveřejnil ve vydání ročenky z roku 1931. "Gottfried Oosterwal," Misie církve adventistů sedmého dne v letech: 1919-1979 "citováno Lawrence Geratym," Nové prohlášení o věroučných bodech, " *časopis Spektrum* 11/1 (červenec 1980).

1936 Lekce Sobotní školy

Lekce 4 na 24. října téhož roku obsahovala oba termíny.

Trojice

3. Které tři mocnosti způsobily změnu v díle Stvoření? Ef. 3:9; Jan 1:3; Gn 1:2

Poznámka: Tyto biblické citace činí jasné to, že Otec, Syn a Duch Svatý působili společně během Stvoření. Bůh "tvořil všechny věci skrze Ježíše Krista" a Duch Boží se vznášel nad vodami při vyvedení pořádku z chaosu.

Jednota Božství

12. Jaký vztah má dílo Syna k dílu Otce? Jan 8:28; 5:19; 14:31.

Poznámka: Zde je dvakrát vyjádřeno, že Syn nemůže ze Sebe učinit nic, ale že On mluví to, co Jemu Otec říká, aby mluvil; dělá to, co Jeho Otec dělá; a je poslušen Otcovým příkazům.

Když se tato lekce zabývá Božstvím a pre-existencí Krista, ona poukazuje na následující zajímavá pozorování:

7. Jaká svědectví týkající se Jeho božství vydal sám Kristus?

Jan 16:27; 28; 8:58

Poznámka: Přímý Ježíšův výrok „Pošel jsem z Otce“ se čte doslovně „Vyšel jsem (ven) z Otce“. Když k tomuto přidáme Jeho svědectví v Janovi 10:38 „Otec je ve mně a já v Něm“ máme Jeho osobní svědectví, že On byl vskutku zplozen z Otce, jak je řečeno v Janovi 1:14.

[12]

Poznámka: Narůstající důkaz, že Syn existoval s Otcem před Stvořením, je v Písmu hojný. V těchto pár pasážích, které jsme zde studovali, tak shledáváme, že Kristus byl s Otcem „dříve než byl svět“, „ode dnů věčnosti“, „před založením světa“, „přede všemi věcmi“. On proto nebyl součástí Stvoření, ale byl „zplozený z Otce“ ve dnech věčnosti a On sám byl samotným Bohem.

Tato církev se i nadále hlásila k vyznání, že Kristus byl ve Své preexistenci tím doslovným Božím Synem, zplozeným z Otce, a tudíž byl z hlediska dědičnosti "samotným Bohem" v přirozenosti.

1942 Církevní řád

V říjnu 1941 byl sumář základních věroučných článků schválen Výroční radou Generální konference, aby – spolu s revidovaným křestním slibem – byl zařazen do církevního řádu na rok 1942.

Sumář věroučných článků víry

Následuje krátké shrnutí základních věroučných článků Adventistů sedmého dne, spolu s biblickými odkazy, na nichž jsou články založeny:

1. Právý a živý Bůh, ta První Osoba Božství, je náš Otec v nebesích, a skrze Jeho Syna, Ježíše Krista stvořil všechny věci. Mt 28:18, 19; 1 Kor 8:5,6; Ef 3:9; Jr 10:10-12; Žd 1:1-3; Sk 17:22-29; Kol 1:16-18.
2. Ježíš Kristus, ta Druhá Osoba Božství, a ten věčný Syn Boží, je ten jediný Spasitel od hříchu; a spasení člověka je milostí skrze víru v Něj. Mat 28:18, 19; Jan 3:16; Micheáš 5:2; srov. Mt 1:21; 2:5, 6; Sk 4:12; 1 Janova 5:11, 12; Ef. 1:9-15; 2:4-8; Ř 3:23-26.
3. Duch Svatý, ta Třetí Osoba Božství, je Kristovým zástupcem na Zemi, a vede hříšníky k pokání a k poslušnosti všech Božích požadavků. Mt 28:18, 19; Jan 14:26; 15:26; 16:7-16; Ř 8:1-10; Ef 4:30.

Tento "sumář" se objevil na stránkách 80-86 zahrabaný v sekci o členství v církvi.

<i>Členství v církvi</i>	81
<p>adventisté sedmého dne, spolu s pár biblickými odkazy, na nichž jsou články založeny:</p>	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Právý a živý Bůh, ta první osoba Božství, je náš Otec v nebesích, a On, skrze Svého Syna, Ježíše Krista, stvořil všechny věci. Mt 28:18, 19; 1 Kor 8:5, 6; Ef 3:9; Jr 10:10-12; Žd 1:1-3; Sk 17:22-29; Kol 1:16-18. 2. Ježíš Kristus, ta druhá osoba Božství, a ten věčný Syn Boží, je ten jediný Spasitel od hříchu; a spasení člověka je milostí skrze víru v Něj. Mat 28:18, 19; Jan 3:16; Micheáš 5:2; srov. Mt 1:21; 2:5, 6; Sk 4:12; 1 Janova 5:11, 12; Ef. 1:9-15; 2:4-8; Ř 3:23-26. 	

Tento nový sumář se celkem lišil od Wilcoxových základních článků. Bylo v něm použito výrazu "Božství" a nezmiňoval slovo "Trojice". I když Wilcoxův seznam nabízel jen málo podpůrných textů, tento sumář jich poskytoval hojnost včetně těch důležitých, jako jsou 1 Kor 8:6, Žd 1:1-3, Micheáš 5:2, které byly často citovány adventistickými průkopníky.

Bezprostředně poté následoval schválený Křestní slib na straně 86.

<p><i>Křestní slib</i> – Kandidáti na křest by před církví (sborem) měli kladně zodpovědět tyto následující otázky:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Věříš v Boha Otce, v Jeho Syna Ježíše Krista, a v Ducha Svatého?

Oddíl XI. – ZÁKLADNÍ VĚROUČNÉ BODY ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Adventisté sedmého dne *se drží určitých základních* vyznání víry, jejichž hlavní rysy spolu s částí biblických odkazů - na nichž jsou založeny - lze shrnout takto:

1. Že Svatá Písma Starého a Nového zákona *byla dána* Bohem skrze inspiraci, obsahují dostatečné zjevení Jeho vůle vůči lidem a jsou jediným neomylným pravidlem víry a praktického života. 2 Tm. 3:15-17.

2. Že Božství neboli Trojice, se skládá z Věčného Otce - osobní, duchovní Bytosti, všemohoucí, všudypřítomné, vševědoucí, nekonečné v moudrosti a lásce; dále z Pána Ježíše Krista, Syna tohoto Věčného Otce, skrze nějž byly všechny věci stvořeny a skrze nějž bude uskutečněna spása vykoupených zástupů; dále z Ducha svatého, oné třetí osoby Božství, té velké obnovující moci v díle vykoupení. Matouš 28:19.

3. Že Ježíš Kristus je samotný Bůh, tím že má stejnou přirozenost a podstatu jako Věčný Otec. I když si zachoval Svoji božskou přirozenost, On vzal (oblékl) na sebe přirozenost lidské rodiny, žil na zemi jako člověk, ve Svém životě ukázal principy spravedlnosti jakožto náš příklad, dosvědčil Svůj vztah k Bohu skrze mnoho mocných zázraků, zemřel pro naše hříchy na kříži, byl vzkříšen z mrtvých a vystoupil k Otci, kde od té doby žije, aby za nás konal přímluvnou službu. Jan 1:1,14; Žd. 2:9-18; 8:1,2; 4:14-16; 7:25.

192

Avšak v zadní části této knihy, na stránkách 192-196 byly také publikovány původní Věroučné články z roku 1931.

Takže vidíme, že v roce 1942 existovaly tři verze víry (vyznání) v Boha, počínaje od nebeského Otce popsaného jako prostě "Bůh Otec" přes toho "pravého a živého Boha, tu první osobu Božství" s podporou Písma včetně 1 Korintským 8:6, až k tomu "Věčnému Otci", jakémusi prvku (součásti) "Božství nebo Trojice".

Zdalo by se, že nově přidaný "sumář" byl pokusem někoho nebo některé skupiny, aby vyjádřili učení o Bohu jen pomocí výrazu "Božství". Ale podpora pro "Trojici" byla taková, že kompromis byl dosažen tím, že v Církevním řádu bylo publikováno obojí.

1946, Setkání Generální konference

Dne 13. června 1946 na zasedání Generální konference došlo k následujícím opatřením:

že prohlášení o Věroučných člancích, jež se nyní nachází v oddíle XI [*Církevního řádu*], bude umístěno na začátku *řádu* jako oddíl č. I.

že žádná revize (úprava) tohoto prohlášení o základních věroučných výrociích, tak jak se nyní vyskytuje v *řádu*, se nebude realizovat, kromě jediného případu - na zasedání Generální konference.

Toto hlasování poskytlo právní základ pro formální postup Generální konference, která v roce 1980 akceptovala toto nové prohlášení.

1957, kniha *Otázky týkající se doktríny (Questions on doctrine)*

Wilcoxovy základní články byly zachovány v této široce distribuované a kontroverzní publikaci.

"2. Že Božství, ona Trojice, se skládá z Boha Otce, Krista Syna a Ducha svatého."

1980 Setkání Generální konference

Při zasedání světové církve bylo oficiální hlasování o 27 základních věroučných výrocích.

Náhled navrhovaných vyznání víry se objevil v publikaci Adventist Review z 21. února na straně 8.

Fundamental beliefs of Seventh-day Adventists

About this statement on doctrines

The Statement of Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists, published in the Church Manual and the Yearbook is an endeavor to set forth in concise form the doctrines that the Seventh-day Adventist Church holds. It is not intended as a creed, but, as the introduction to the statement affirms, as a way in which the church's beliefs may be summarized.

For a number of years there has been a growing feeling among church members and workers that these beliefs should be restated so that they may be expressed more clearly and that certain points of faith not now covered should be included. For more than a year a group appointed by the General Conference has worked on this matter. Its members have taken wide counsel within the church and have been assisted by a group of scholars at the SDA Theological Seminary in Berrien Springs, Michigan.

The statement of beliefs drawn up was presented to the 1979 Annual Council, which voted that the rewritten statement be recommended to the General Conference session in Dallas in April, 1980. The statement so adopted by the Annual Council appears below. We urgently invite church members to consider it carefully and to send comments or suggestions, if they have any, to: W. Duncan Egan, 6800 Eastern Avenue NW, Washington, D.C. 20012.

In the meantime, to assist our delegates to the General Conference session at Dallas are forwarded, copies of the recommended statement incorporating suggestions received from the world field thus far will be mailed to delegates at least six weeks before the session convenes.

In harmony with the accepted practice of the church and as required by the Church Manual, changes to the Statement of Fundamental Beliefs must be adopted by the General Conference in session.—EITMAN.

Seventh-day Adventists hold certain doctrines to be the evident teaching of the Holy Scriptures. Affirming that the Bible sets forth a coherent body of truth, we believe:

- 1. The Holy Scriptures**
That the Holy Scriptures of the Old and New Testaments are the written Word of God, given by divine inspiration through "holy men of God" who spoke and wrote as they were "moved by the Holy Spirit." These Scriptures are the all-sufficient, authoritative, and effective revelation of His gracious purpose and will. They are the source of all true doctrine and the only unerring standard of faith and practice. (2 Pet. 1:20, 21; 2 Tim. 3:16, 17; Ps. 119:105; Prov. 30:5, 6; Isa. 8:20; John 10:35; 1 Thes. 2:13; Heb. 4:12.)
- 2. The Trinity**
That there is one God: Father, Son, and Holy Spirit, a self-existing Unity in Trinity. God is omnipotent, omniscient, and omnipresent, transcendent and immutable, the absolute Reality whose infinite and personal being is a mystery forever beyond human comprehension. (Deut. 4:6, 7; Mat. 28:19; 2 Cor. 13:14; Eph. 4:4-6; 1 Pet. 1:2; 1 Tim. 1:17; Rev. 14:6, 7.)
- 3. God the Father**
That God the eternal Father is the Creator, the ultimate Source, Sustainer, and Sovereign of all that is. He is infinite (192)

spired the writers of Scripture and filled Christ's life with power. He draws and convicts us, renews and transforms us into the image of God. Sent by the Father and the Son to be always with us, He extends spiritual gifts to the church, empowers it to bear witness to Christ, and leads it into all truth. (Gen. 1:1, 2; Luke 1:35; 2 Pet. 1:21; Luke 4:18; Acts 10:38; 2 Cor. 3:18; Eph. 4:11, 12; Acts 1:8; John 14:16-18, 26; 15:26, 27; 16:7-13.)

- 6. Creation**
That God, through Christ and by the power of His Spirit, is creator of all things, and has revealed in Scripture the only authentic account of His creative activity. In six days the Lord made "the heavens and the earth" and all living things upon the earth, and rested on the seventh day of that first week. Thus He established the Sabbath as a perpetual memorial of His completed creative work. The first man and woman were made in the image of God as the crowning work of creation, given dominion over the world, and charged with responsibility to care for it. When the world was finished it was "very good," declaring the glory of God. (Gen. 1-3; Ex. 20:8-11; Ps. 19:1-6; 33:6-9; John 1:1-3; Col. 1:16, 17.)
- 7. The Nature of Man**
That man and woman were made in the image of God and endowed with powers akin to those of their Creator. Created for the glory of God, they are called to love Him and one another, and to care for their environment. Though created free beings, they are dependent upon God for life and breath and all else. When our first parents denied their creatureliness and disobeyed, they fell from their high position under God, causing all of us to be born in sin. The image of God was distorted, affecting our whole being and existence and making us subjects of death. But God in Christ has reconciled us to Himself and by His Spirit is restoring in us the image of our Maker. (Gen. 1:26-28; Ps. 8:4-8; Acts 17:24-28; Gen. 3; Rom. 5:12-17.)
- 8. The Great Controversy**
That all humanity is now involved in a great controversy between God and Satan regarding the character of God's sovereignty over the universe. This conflict originated in heaven when in self-exaltation God's adversary, himself a created being, led into rebellion many of the angels whom God had created. He introduced the spirit of rebellion into the sin which he led Adam and Eve into sin by deceiving them in the Garden of Eden. This human sin resulted in the distortion of the image of God in man, this world became the arena of the universal conflict, in which the love of God will ultimately be vindicated. As a help to us in this controversy, God sends the angels who remained loyal to Him to guide, protect, and sustain us in the way of salvation. (Rev. 12:4-9; Gen. 3:6-8; 2 Pet. 3:6; Rom. 1:19-32; 5:12-21; ADVENTIST REVIEW, FEBRUARY 21, 1980)

Výrok číslo 2 nesl název "Trojice (v české verzi Trojediný Bůh)"

2. Trojice (Trojediný Bůh)

Existuje jeden Bůh: Otec, Syn, a Duch Svätý, jakási samo-existující Jednota v Trojici (Trojediném Bohu). Bůh je všemocný, vševědoucí a všudypřítomný, nadsmyslový a imanentní, ta absolutní Realita, jejíž nekonečná a osobní bytost je navždy tajemstvím nad lidské chápání. (Dt 6:4; Mt 28:19; 2 Kor 13:14; Ef 4:4-6; 1 Pt 1:2; 1 Tm 1:17; Zj 14:6, 7.)

Většina z tohoto byla ve finální verzi změněna. Předseda GK Neal Wilson znovu ujistil církev, že nebudou provedeny žádné změny.

Avšak nemyslím si, že by kdokoli měl být vyděšen, je-li formulace takového dokumentu studována. Snad bych měl jít o ještě jeden krok dále a říci, že církev adventistů sedmého dne nemá takové vyznání víry. Nic není zasazeno do konkrétních výrazů, pokud jde o lidská slova. Nikdy nastane čas, kdy jakýkoliv lidský dokument už nemůže být vylepšen. My cítíme, že každých 20, 30, nebo 50 let je pro nás velmi dobrá věc, abychom se ujistili, že používáme správnou terminologii a koncepci.

Nedáváme podnět pro změnu některého článku víry či teologie, kterou církev zastává. Nemáme zájem roztrhat základy historického adventismu. Tento dokument k tomuto neslouží, ani neslouží pro otevření cesty, aby k tomu došlo. Mělo by být jasné, že nic nepřidáváme ani neubíráme, pokud jde o rámec teologie historického adventismu. My se pokoušíme vyjádřit naše vyznání způsobem, který může být dnes pochopen v dnešní době.

Neal C. Wilson: Již nějaký čas zvažujeme úpravu našich věroučných článků víry.

Myslím, že tento dokument nyní držíte ve svých rukách. Není pochyb, že jste provedli jak studium, tak i modlitbu.

Slyšeli jsme směsici zajímavých fám. Někteří, jak se prý říká, to chápou tak, že vedoucí církve chtějí úplně zničit základu církve a nasměrovat církev na nebiblický kurz – opačný k tradici minulého a historického Adventismu. Mí kolegové delegáti, není nic, co by bylo dále od pravdy.

Také jsme zaslechli, že kdykoliv se dočteme prohlášení základních věroučných článků, tak potom přinášíme tzv. Omega, to poslední zmatení teologických a doktrinárních postojů adventistů sedmého dne. Podotýkám vám, že i tohle je velmi nešťastné tvrzení.

Já dokážu pochopit, jak jednotlivci - daleko vzdáleni tomu, jak jsou tyto věci studovány, a kteří nejspíš nebyli požádáni o účast na opětovném studiu a formulaci slov – možná cítí, že se tu děje něco velmi nekalého, tajemného, a tajného, něco co nás náhle konfrontuje, a že to může přispět ke konečné újmě a zániku církve adventistů sedmého dne. Mí kolegové delegáti, ujistěte vás, že nikdo, kdo s některými těmito záležitostmi zápasí, nemá takový záměr.

Existují jiní, kteří si myslí, že vědí, proč je toto prováděno. Oni mají za to, že tohle je připravováno jako klacek, kterým lze někoho mlátit po hlavě, jako pokus přinutit lidi do úzkého konceptu teologie, bez zanechání jakékoliv příležitosti pro individuální výklad proroctví, nebo jakékoliv názory s ohledem na

teologii nebo určité oblasti doktríny. Tohle je rovněž nešťastné, neboť tohle nikdy nebylo a není záměrem jakéhokoliv studia, které bylo věnováno právě Základním věroučným článkům. Někteří akademici, teologové, a další vyjádřili strach, že toto prohlášení je vyvíjeno proto, aby je církev mohla konfrontovat za pomoci nějakého odškrtačáckého seznamu, aby se určilo, zdali mají být prohlášeni za nezpůsobilé k vyučování na některé z našich institucí vyššího vzdělávání. Je to velmi, velmi tragické, když se tento druh fámy začíná objevovat.

Já plně připouštím a jsem velmi ochoten uznat, že my opravdu potřebujeme jednat s extrémní péčí, včetně užitečné/zdravé škály proškoleného mozkuvého trustu z dobrého zázemí, aby poskytl informace o tomto typu prohlášení.

Fifteenth business meeting

Fifty-third General Conference session
April 25, 1980, 1:30 P.M.

W. C. SCALES: Vítáme každého z vás na odpoledním administrativním jednání. Úvodní modlitba bude zahájena L. Litchfieldem, kazatelem sboru v Southamptonu v Británii. Vyprošení požehnání bude mít Ray Glen, student institutu ve Weimaru.

L. LITCHFIELD: [přednesení úvodní modlitby]
W. C. SCALES: V této chvíli předáme vedení bohoslužby našemu milovanému předsedovi Generální konference, staršímu Nealovi C. Wilsonovi.

NEAL C. WILSON: Pojdme se vrátit k našemu prohlášení o věroučných člancích víry. Doufám, že si pamatujete, že opravdu neusilujeme o to, jakou formulaci byste preferovali, ale o konsensus.

Nyní bych rád věděl, jak jsme blízko u sebe. Opět se vás ptám: Dle vašeho soudu, zní to jako pravé evangelium v pozadí trojandělského poselství a reprezentuje to základní články vyznání víry církve ASD jak jej znáte a jak jim věříte?

Toto *není* hlasování – můžou prosím ti, kteří cítí, že to zcela reprezentuje základní věroučné body CASD, vyjádřit to zvednutím svých rukou [Hodně rukou se zvedlo]

Děkuji vám mnohokrát. Ti z vás, kteří cítí, že tohle nemůžou přijmout jako vyjádření základních věroučných bodů CASD, smíme vidět vaše ruce? [Velmi málo rukou se zvedlo].

Odezva je v drtivé většině pozitivní, s výjimkou možná půl tuctu osob

jak začlenit tento koncept. Pakliže slovo *pokřtění* bude změněno na všichni *věřící* křesťané, tento problém stále nebude vyřešen. V našich sborech nejsme příznivě nakloněni tomu, aby děti měli účast na této službě.

NEAL C. WILSON: Mohu vidět ruce těch, kteří by raději viděli slovo *věřící* namísto *pokřtění*? [Mnoho rukou]. Dovolte, abych viděl ruce těch, kteří by raději viděli slovo *pokřtění*. [Pár rukou]. Přijímám tuto přehlídku rukou jako náznak preferencí tohoto orgánu. V tomto okamžiku nemá smysl diskutovat nebo rokovat dále o této věci.

HAROLD E. METCALF: Bratře předsedající, mám další připomínku ohledně článku č. 23 „Kristova služba v nebeské svatyni“. A opět, zde udělal výbor senzační práci. Nicméně tohle je jeden z věroučných článků, do něhož by nemělo být zasahováno. Navrhují přidat ke třetí větě, která zní, Kristus byl uveden do úřadu jako náš slavný Velekněz a svou prostřednickou službu začal po svém nanebevstoupení, slova „která byla...“

osobně věřím, že v nebi Kristus vskutku začal první fázi své služby v prvním oddělení, když byl vzat do nebe. Ale velká péče musí být věnována stylizaci, protože Ellen Whiteová říká velmi jasně, že když Kristus vystoupil na nebesa On také vešel do Svatyně svatých stejně jako do svatyně. Pečlivě studium těchto konceptů, a obzvláště kapitoly Židům 9, odhaluje, že se zde hovoří o zasvěcení, mezi jinými věcmi, nebeského svatostánku. Když kniha Židům používá příklad pokropení různých částí zařízení pozemské svatyně a aplikuje to na tu nebeskou, zde se neodkazuje pouze na první část svatyně ale na celý svatostánek v nebesích. Náš výbor si všimnul těchto tvrzení a samotných osvětlujících komentářů Ellen Whiteové. Formulovali jsme tento článek velmi pečlivě tak, aby nevyřazoval ani jednu nebo kteroukoliv z těch představ, které jak rozumíme, nastaly, když Kristus vystoupil na nebesa. Váhám, abych nás viděl toto omezovat jenom na jeden aspekt. Přeji si, abychom mohli udržet formulaci, již tu máme.

25. dubna 1980 se během 15-tého administrativního jednání objevila diskuze ohledně volby slov "Božství" nebo "Trojice (Trojjediný Bůh)". (Časopis Adventist Review, 1. května 1980, str. 20)

CHARLES UPSHAW: Mám dotaz ohledně článku číslo 2, „Trojice (Trojjediný Bůh)“. Mám za to, že když jsme ten dokument poprvé zkoumali, tak onen výraz byl „Božství“. Moje námitka k používání tohoto slova *Trojice* je ta skutečnost, že v mnoha křesťanských shromážděních se tímto výrazem odkazuje na jednoho Boha a také to znamená jednu osobu. Přesto v našem vysvětlení se my odkazujeme na tři spolu-věčné osoby, a v článku 13 se odkazujeme na jakéhosi trojjediného Boha. Chtěl bych dát návrh, abychom buď změnili název článku na „Božství“ nebo na „Trojjediné Božství“.

W. DUNCAN EVA: Tohle jsme již diskutovali tam a zpátky. Měli jsme oboje a to se nám vůbec nelíbilo. Nyní používáme jedno z nich a není to populární. Měli jsme „Božství“ v tom starém církevním řádu a to se nám nelíbilo. Myslím, že by prostě bylo lepší optat se lidu, aby se vyjádřil, čemu dává přednost. *Trojice* se pro mě zdá být dokonale dobré

slovo, i když nemáme rádi některé jeho vedlejší významy. Mnoho jiných slov má vedlejší významy a také s nimi nejsme šťastní.

RICHARD HAMMIL: Dříve jsme zde použili slovo „*Božství*“, poněvadž to je biblický termín. Ve skutečnosti když jsme to ověřili v řeckém Novém zákoně, shledali jsme, že to není přesný překlad. To slovo, které se objevuje v Bibli krále Jakuba jako *Božství*, je ve skutečnosti *Božstvo*. A protože to nebyl biblický výraz - cítili jsme, že bychom měli ponechat toto slovo, jež je biblické – poněvadž ono je všeobecně lépe chápáno v křesťanském světě.

NEAL C. WILSON:
[Požadoval vyjádření. Žádná změna nebyla naznačena.]

Hammillova poslední věta je překvapivá. "Protože to nebyl biblický výraz..." Božství není ve skutečnosti typickým podstatným jménem, nýbrž je to spíše vlastnost Božstva: božství. "... cítili jsme, že bychom měli ponechat toto slovo [Trojice], které je biblické [ale v Písmu se neobjevuje], poněvadž ono [slovo Trojice] je všeobecně lépe chápáno v křesťanském světě." Možnost vyjádřit naši víru v Boha byla provedena na základě veřejného mínění.

Po dalších připomínkách k poselstvím ohledně Stvoření a Tří andělů byl čas ukončit rozpravu.

NEAL C. WILSON: Nyní hodlám udělat něco, co nedělám rád, ale mám pocit, že musím s ohledem na skutečnost, že někteří naši bratři byli pověřeni odpovědností za to, aby se to technické vybavení složilo (sestavilo) ve Velké hale na dnešní večer. **Ptám se, zda máte pocit, že chcete hlasovat nyní, nebo o tom diskutovat déle. [Vyjádřené stanovisko bylo hlasovat.]**

Měli jsme návrh, podpořený několika, že toto přijmeme jako prohlášení o Základních věroučných výročí církve adventistů sedmého dne. Smím navrhnout, abychom modlitebně studovali tyto velké pravdy tak, aby se moc velmi stali součástí našeho života, našich domovů a našich institucí.

Vyzývám k hlasování. [Tento návrh schválen drtivou většinou.] *tamtéž str. 22.*

Alternativní verze "sumáře" pro křtěnce mohla být stále ještě nalezena v 17-ém vydání církevního řádu (2005) na straně 219.

PŘÍLOHA

SUMÁŘ DOKTRINÁLNÍHO VYZNÁNÍ

Tento sumář věroučných článků je obzvláště připraven pro instruktáž kandidátů na křest (viz strany 31-35).

1. Ten pravý a živý Bůh, ta první osoba Božství, je náš nebeský Otec, a On, skrze svého Syna, Krista Ježíše, tvořil všechny věci.
(Mat 28:18, 19; 1 Kor 8:5; Ef 3:9; Jr 10:10-12, Žd 1:1-3, Sk 17:22-29; Kol 1:18-18).
2. Ježíš Kristus, ta druhá osoba Božství, a ten věčný Syn Boží, je ten jediný Spasitel od hříchu; a lidská spása je z milosti skrze víru v Něho. (Mat 28:18, 19; Jan 3:16; Micheáš 5:2; Mt 1:21; 2:5, 6; Sk 4:12; 1 Janova 5:11, 12; Ef. 1:9-15; 2:4-8; Ř 3:23-26).
3. Duch Svatý, ta třetí osoba Božství, je Kristův zástupce zde na zemi, a vede hříšníky k pokání a k poslušnosti všech Božích požadavků. (Mat 28:18, 19; Jan 14:26; 15:26; 16:7-15; Ř 8:1-10; Ef 4:30)

KAPITOLA 3

ZÁKLADNÍ VĚROUČNÉ ČLÁNKY ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

2. Trojice (Trojjediný Bůh)
Existuje jeden Bůh: Otec, Syn, a Duch Svatý, jakási jednota tří spoluvěčných Osob. Bůh je nesmrtelný, všemocný, vševědoucí, nade vším a všudypřítomný., nadmyslový a imanentní, ta absolutní Realita, jejíž nekonečná a osobní bytost je navždy tajemstvím nad lidské chápání. (Dt 6:4; Mt 28:19; 2 Kor 13:14; Ef 4:4-6; 1 Pt 1:2; 1 Tm 1:17; Zj 14: 7.)
3. Otec

Bůh věčný Otec je Stvořitel, Zdroj, Udržovatel a Nejvyšší všeho Stvoření. On je spravedlivý a svatý, milostivý a milosrdný, pomalý k hněvu, a oplývající pevnou láskou a věrností. Tyto charakteristiky

Tento "sumář" však ve skutečnosti není souhrnem základních věroučných článků uvedených ve 3. kapitole řádu na stranách 9-19 (viz níže).

Zde je Otec "tím pravým a živým Bohem" (Jr 10:10; 1 Te 1:9), který "skrze" Svého Syna (viz 1 Kor 8:5,6; Ef 3:9) učinil "všechny věci", protože Otec je Zdrojem všech věcí. Slovo "Trojice" se vůbec neobjevuje. Proč se to nazývá Sumář (Shrnutí)?

V tomto 17. vydání řádu, počínaje na straně 9 jsou tyto věroučné výroky uvedeny také. Se zaměřením na používání slov Trojice a Božství začínáme zkoumat článek č. 2.

Otec není tím "jediným pravým Bohem" Jan 17:3, ani tím "pravým a živým Bohem", ale jedním ze tří, o kterých se společně dohromady mluví jako o "On".

Věnujme zvláštní pozornost rozdílu mezi podpůrnými texty používanými v každém souboru

CÍRKEVNÍ ŘÁD

a síly projevené v Synovi a Duchu Svatém jsou také zjevením Otce. (Gn 1:1; Zj 4:11; 1 Kor 15:28; Jan 3:16; 1 Janova 4:8; 1 Tm 1:17; Ex 34:6, 7; Jan 14:9.)

4. Syn

Bůh ten věčný Syn se stal vtělením v Ježíši Kristu. Skrze Něho byly všechny věci stvořeny, charakter Boha je zjeven, uskutečněna je spása lidstva a svět bude souzen. Navždy opravdově Bůh, On se stal opravdově člověkem, Ježíšem Kristem. On byl počat z Ducha Svatého a narodil se z panny Marie. Žil a zakoušel pokušení jako lidská bytost, ale dokonale sloužil za vzor Boží lásce a spravedlnosti. Skrze Svě zázraky On projevoval Boží moc a byl osvědčen jako Boží zaslíbený Mesiáš. Trpěl a dobrovolně zemřel na kříži pro naše hříchy a na našem místě, byl vzkříšen z mrtvých a vystoupil na nebesa, aby sloužil v nebeské svatyni, v zastoupení za nás. On znovu přijde ve slávě kvůli konečnému vysvobození Jeho lidu a aby uvedl do původního stavu všechny věci. (J 1:1-3, 14; Kol 1:15-19; Jan 10:30; 14:9; Ř 6:23; 2 Kor 5:17-19; Jan 5:22; Lk 1:35; Fm 2:5-11; Žd 2:9-18; 1 Kor 15:3, 4; Žd 8:1, 2; Jan 14:1-3.)

5. Duch Svatý

Bůh ten věčný Duch byl činný s Otcem a Synem při Stvoření, vtělení, a vykoupení. On inspiroval pisatele Písma. On naplnil Kristův život mocí. On přitahuje a usvědčuje lidské bytosti; a ty, kteří zareagují On obnoví a transformuje do obrazu Božího. Poslán Otcem a Synem, aby byl vždy se Svými dětmi, On poskytuje duchovní dary církvi, zmocňuje ji, aby nesla svědectví o Kristu, a v souladu s Písmem vede církev do veškeré pravdy. (Gn 1:1, 2; Lk 1:35, 4:18; Skutky 10:38; 2 Pt 1:21; 2 Kor 3:18; Ef 4:11, 12; Skutky 1:8; Jan 14:16-18, 26; 15:26, 27; 16:7-13.)

Shrnutí pro Otce

Mt.28:18,19

	x
1Kor.8:5,6	x
Ef 3:9.	x
Jr.10:10-12	x
Heb.1:1-3	x
Skutky17:22-29	x
Kol.1:16-18	FB 4

Shrnutí pro Syna

Mt.28:18,19	x
Jan 3:16	FB3
Micheáš5:2	x
Mt.1:21;2:5,6	x
Skutky4:13	x
1 Janova5:11,12	x
Ef.1:9-15;2:4-8	x
Ř.3:23-26	x

Shrnutí pro Ducha svatého

Mt.28:18,19	x
Jan14:26	FB 5
Jan15:26	FB 5
Jan16:7-15	FB 5
Ř.8:1-10	x
Ef.4:30	x

Pouze 5 z 21 biblických veršů bylo společných mezi oběma soubory.

Tento sumář doktrinárních výroků posloužil k ujištění laiků, že církev i nadále prosazovala víru tzv. historického adventismu. Tím, že došlo k formálnímu přijetí těchto nových 27 základních věroučných článků během Generální konference v roce 1980, tím byl téměř 70 let starý Sumář nyní považován za neslučitelný. Tudíž byl na začátku zasedání GK podán návrh na změnu tohoto Sumáře v dokumentu *církevního řádu ještě dřív* než začala jakákoliv diskuse o navrhovaných věroučných výrocích.

GOTTFRIED OOSTERWAL: Možná to je procedurální poznámka, ale chtěl bych ji vyjádřit formou otázky. Bod číslo 15, stejně jako všechny ostatní body, se zabývají základními věroučnými články adventistické církve. Zabraňuje tato diskuse jiné diskuzi na téma základních výroků pro **pozdější** zasedání?

G. R. THOMPSON: Ne, současný *církevní řád* zahrnuje naše základní věroučné výroky. Řád také zahrnuje **doktrinární instrukce pro kandidáty na křest**, a uvádí seznam věcí, za něž lze člověka vyloučit z církve. To vše jsou oddělené věci, takže tato diskuse nevylučuje, aby následovala diskuse o základních věroučných výrocích.

GOTTFRIED OOSTERWAL: Pak bych chtěl podotknout, že na tomto zasedání přinášíme tyto **tři věci do souladu** jednu s druhou. Prohlášení v základních věroučných výrocích, které obsahují prohlášení o manželství, se radikálně liší od tohoto prohlášení. My máme **tři odlišná tvrzení**, která vedou ke zmatku. Přál bych si, abychom je dokázali **všechny harmonizovat** do jednoho základního věroučného výroku.

V důsledku toho Generální konference vytvořila "Harmonizační výbor", který na Výročním zasedání v roce 1984 oznámil své doporučení ke GK.

Výroční zasedání GCC, večer

15. října, 1984 (84-437)

...těchto 27 věroučných článků víry jako základ pro učebního průvodce. Každý bod by měl být rozšířen tak, jak je potřeba, ale měl by následovat stejnou sekvenci a číslování jako Věřoučné články. Návrhy poslané jednotlivými divizemi budou posouzeny orgánem Biblickým badatelským institutem (BRICOM) dříve než 85 AC vydá konečné schválení tohoto učebního průvodce a certifikátu křtěnce. Tento navržený učební průvodce pro křtěnce pod názvem „V Jeho stopách“, bude sloužit Církvi adventistů sedmého dne jako oficiální učební průvodce pro dospělé kandidáty na křest.

Bib/GCO/GCDO83AC/205-83G/GCO/GCDOUP84AC/G84AC pro FWW-85GCS

129-84Gb OSNOVA DOKTRINÁLNÍCH VYZNÁNÍ – REVIZE CÍRKEVNÍHO ŘÁDU
Zpráva harmonizačního výboru ohledně Věřoučných článků a Certifikátu
(Listu) křtěnce

DOPORUČENO, přijmout zprávu harmonizačního výboru ohledně Věřoučných článků a Certifikátu (Listu) křtěnce následovně: Vymazat Osnovu doktrinálních přesvědčení z Církevního řádu (kapitola 18, Příloha)

Řešením disharmonie, zmatku a neslučitelnosti bylo prostě odstranit původní Sumář přidaný do Církevního řádu na Výročním zasedání v roce 1941.

Na Generální konferenci v roce 2010 v Atlantě byla představen nový značně revidovaný Církevní řád. Záznam doporučených úprav a změn nebyl zachován, jako tomu bylo v předchozích aktualizacích řádu. Archivy CASD pozastavily dostupnost zápisů z Výboru generálních konferencí v roce 2004 a z bulletinů zasedání Generální konference v roce 2005.

Jediný veřejně dostupný záznam o tom, jak byl řád pozměněn naleznete zde:

<http://www.adventistreview.org/article/3510/archives/issue-2010-1520/church-manual-discussion>

jednání z 5. zasedání 59. Generální konference ze dne 27. června 2010 v 14:00 odp.

Armando Mirada poskytl nějaké informace o pozadí této věci. "Jak všichni víme, Církevní řád je tím nejdůležitějším dokumentem pro správu a chod místního sboru." (Jistě, on nenahrazuje Bibli!) "V říjnu 2008 výkonný výbor Výročního zasedání Generální konference učinil na svých setkáních v Manile, Filipínách následující opatření:

"ODHLASOVÁNO, že Generální konference jmenuje malou studijní skupinu, aby se podívala na Církevní řád, aby zjistila, zda by bylo prospěšné napsat nový Církevní řád."

Tento úkol byl přidělen "Podvýboru pro církevní řád Generální konference", který se skládal ze "zkušených správců, redaktorů, pastorů a dvou žen". Jejich posláním bylo "pečlivě zreorganizovat, znovu upravit, aktualizovat jazyk, zkrátit věty a odstavce... bez změny vlastního obsahu řádu."

Ale ten obsah byl změněn.

Srovnání s předchozím 17. vydáním odhaluje, že poslední 18. vydání již neobsahuje "Sumář víry", což byl poslední pozůstatek jakéhokoliv prohlášení o Božství. Nyní Církev přerušila všechny vazby na Božství a je plně oddaná Trojici (Trojjedinému Bohu) jakožto oficiálnímu popisu svého vyznání víry v Boha, Jeho Syna a Jeho Ducha. Církevní řád byl předložen a bylo o něm hlasováno.

Sumář vyznání víry, který se nacházel v Církevním řádu od roku 1942, byl o 68 let později odstraněn bez komentáře nebo vysvětlení. Ellen Whiteová to předvíдалa, když v roce 1904 napsala:

Nepřítel byl původce názoru, že mezi adventisty sedmého dne musí nastat velké reformační hnutí, a že tato reformace spočívá ve zřeknutí se učení, které tvoří pilíře naší víry a v zavržení učení, které tvořilo pilíře naší víry a v nástupu procesu reorganizace. Jak by to dopadlo, kdyby tato reformace měla nastat? Zásady pravdy, kterou dal Bůh ve Své moudrosti církvi ostatků, budou odhozeny. Naše náboženství bude proměněno. Základní pravidla, na kterých byla naše práce postavena v posledních padesáti letech budou považovány za omyl. Bude založena nová organizace. Budou napsány knihy nového řádu. Bude zaveden systém intelektuální filozofie." *Svědectví pro církev obsahující dopisy lékařům a kazatelské pokyny pro adventisty sedmého dne* (SpTB02) Kapitola 10 "Základ naší víry" str. 54.3

Biblické použití slova Božství

Jak Písmo používá tento pojem? K tomu dochází pouze třikrát a pokaždé to je v Novém zákoně.

Ř 1:20 **Jeho** neviditelné znaky - **jeho věčnou moc a božství** - lze už od stvoření světa rozumem postřehnout v jeho díle. Nemají tedy výmluvu:

Předchozí verše označují "Jeho" za Boha Otce.

Ř 1:7 Všem Bohem milovaným povoláním svatým v Římě: Milost vám a pokoj od **Boha, našeho Otce**, a od Pána Ježíše Krista.

Proto se verš 20 odkazuje na Božství Otcovo. Božství je tedy atribut, charakteristika nebo kvalita, kterou vlastní (má) Bůh Otec.

Ellen Whiteová citovala tento text ve své knize "Cesta ke zdraví":

"Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa, po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají, totiž ta **jeho věčná moc a Božství**." Ř 1:20, BKR" (Ellen Whiteová, Cesta ke zdraví, str. 410).

Zvolením si překladu americké revidované verze preferovala, alespoň v tomto případě, vykreslení *řeckého slova theotes* jako "božství". Toto je ten jasně viditelný význam ve Skutcích 17. kapitole:

"Jsme-li tedy z rodu Božího, nemáme se domnívati, že **božství** je podobno zlatu nebo stříbru nebo kamení, výtvoru lidského umění nebo důmyslu" Sk 17:22-29 [COL]

Zde je Božství používáno jako charakteristika, popis božské přirozenosti, která není fyzická, ale duchovní. Je to proto, že Ježíš řekl ženě ze Samaří: "Bůh je Duch" (Jan 4:24).

Dalším textem přeloženým jako "Božství" je Koloským 2:9

Kol 2:9 Neboť v něm (Ježíši) tělesně přebývá **veškerá plnost Božství**.

Opět, bezprostřední kontext naznačuje, že je to Otec, od něhož pochází tato božská kvalita nebo božská přirozenost.

Kol 1:19 neboť se **Otci** zalíbilo, aby v něm přebývala **veškerá plnost**;

Ellen Whiteová zacházela také s tímto výrazem jakožto božstvím v díle *Skutky apoštolů*:

"Pokorně se podřizovali (těch 120 o Letnicích) přetvářejícímu působení Ducha svatého, oni přijímali plnost **Božství** a byli proměňováni v podobnost **tohoto božského (Božství)**."
{AA 49.3}

„Boží velikost nelze měřit ani chápat. A to učení, která popírá **absolutní Božství Ježíše Krista**, popírá také **Božství Otce**; neboť žádný člověk nezná Syna, ale Otec jej zná. I ta nejmocnější stvořená inteligence nedokáže pochopit **božství**" ST, 27. června 1895

"A s průzračností a mocí Kristus vyjádřil slovy (vysvětlil, oznámil) **atributy Boha**... Náš Vykupitel je dokonalé **zjevení tohoto Božství**" ST 16. května 1900

Pokud popíráme Ježíšovo božství, pak také popíráme božství Otce. Proč? Protože, jak řekl Ježíš, on vyšel z Otce a od Něj přišel (Jan 8:42; 16:27-28; 17:8).

Ona také použila výraz Božství v kontrastu s lidstvím, jakožto jedné z Kristových dvou přirozeností.

"Tím, že jsme účastníky božské přirozenosti, můžeme stát čistí a svatí a nepoškrvnění. Toto **Božství** nebylo učiněno **člověkem**, a tento člověk nebyl **prohlášen za boha** tím, že se tyto **dvě přirozenosti** proluly. Kristus nevlastnil tu samou hříšnou, zkaženou a padlou neloajálnost, kterou vlastníme my, protože On by potom nemohl být tou dokonalou obětí. "Rukopis 94, 1893 (Vydané rukopisy, sv. 6, stránky. 110-112).

"Jak velký je kontrast mezi **božstvím** Krista a tím **bezmocným dítětem** v Betlémských jesličkách! Jak můžeme překlenout vzdálenost mezi mocným Bohem a bezmocným dítětem? A přesto Stvořitel světů, On, v němž byla plnost **Božství** tělesně, se projevil v **bezmocném dítěti** v jeslích.
"Víra, podle níž žiji str. 48.5; 18MR str. 331.4

"Kristus sjednocuje ve Svě osobě plnost a dokonalost **Božství** a plnost a dokonalost bezhříšného **lidstva**" Víra, podle níž žiji str. 219.3

"Pohleděte na dokonalost Krista, který vlastnil všechny **atributy Božství** a všechny dokonalosti a výtečnosti **lidstva**" 14MR str. 81.2

"Ačkoli Kristus ponížil Sebe, aby se stal **člověkem**, **Božství** bylo stále Jeho vlastní. Jeho **božstvo (božství, božská podstata)** nemohlo být ztraceno, dokud On zůstal loajální a věrný Svě oddanosti." 5BC str. 1129.3 ST 10. května 1899

V každém z těchto příkladů můžeme nahradit slovo "Božství" slovem "božství (božstvo)" a stále to bude dávat dokonalý smysl, protože to logicky kontrastuje s lidstvem.

Písmo také používá slovo Božství ve smyslu Boha, jakožto hlavy Krista.

1 Kor 11:3 "**Hlavou** Krista **je pak Bůh.**"

Ef 1:17 "Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy"

V tom následujícím ona ruku v ruce srovnává "plnost Božství" se "slávou Otce:"

"Pán Ježíš je „perlou“ nezměrné ceny. V něm přebývá **sláva Otce, plnost božství**. On je odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty. V jeho povaze je patrná velebnost Božích vlastností. COL str. 115.1

"V Kristu Ježíši je **zjevení slávy Božství**. Vše, co lidský prostředník - zástupce - může o Bohu znát pro záchranu duše, je mírou znalosti pravdy takové, jaká je v Ježíši, ke které může dospět; neboť Kristus je ten, kdo **reprezentuje Otce**" ST 12.12.1895

Avšak Ellen Whiteová také použila termínu Božství jakožto kolektivního popisu Otce, Syna a Ducha svatého.

"Toto **Božství bylo pohnuto lítostí** pro lidské pokolení a **Otec, Syn i Duch svatý** odevzdali sebe pro uskutečnění plánu vykoupění." 7ABC str. 442.1; Zdravotní rady a naučení str. 222; AUCR April 1, 1901; Review & Herald May 2, 1912

"Tyto **tři mocnosti Božství - Otec, Syn a Duch svatý**, jsou zárukou, aby jejich mocí a schopností byli ve svém novém životě v Kristu Ježíši." (AUCR, 7. října 1907, odst. 9

Ona také ztotožnila Božství jako sestávající se pouze z Otce a Syna.

"Skrze Krista bylo dosaženo díla, na němž spočívá naplnění Božího záměru. Toto bylo tou dohodou v **radách Božství. Otec zasedal v radě se Svým Synem**" 21MR str. 54.3

Nicméně, když Ellen opravovala trojjediná popsání Williama E. Boardmana v jeho klasickém díle z roku 1858 "Vyšší křesťanský život", ona zachází jinak s Otcem, Synem (které popsala podobně) a Duchem.

DIVINE PERSONALITIES. 105

THE FATHER IS ALL THE FULNESS OF THE GODHEAD INVISIBLE.

THE SON IS ALL THE FULNESS OF THE GODHEAD MANIFESTED.

THE SPIRIT IS ALL THE FULNESS OF THE GODHEAD MAKING MANIFEST.

The persons are not mere offices, or modes of revelation, but *living persons* of the *living God*.*

Boardman pro každého používá stejnou konstrukci:

Otec je veškerá...
Syn je veškerá...
Duch je veškerá...

Živé osoby toho živého Boha

Nicméně, jak lze snadno vidět v této fotokopii původního rukopisu Ellen Whiteové, ona se vyvarovala jazyku *tři-v-jednom* a místo toho ty tři popsala jako "živé osobnosti".

živé tři osoby nosti

Ona zpočátku zopakovala Boardmanovu slovní konstrukci a poté ji přepsala z osoby na osobnosti. Ale když byl rukopis poslán do tisku, objevil se ve své konečné podobě jako "osoby".

Všimněte si také, že když přeformulovala Boardmanova slova, tak je výrazně pozměnila a tím je opravila.

Ten výňatek začíná:

"Duch ten Utěšitel, kterého Kristus zaslíbil poslat poté, co vystoupil do nebe je ~~Kristus...~~ "

Tady svoji první myšlenku přeškrtnla, aby se to více podobalo Boardmanovu citátu... „je Duch ve veškeré plnosti Božství...“ Spíše než Duch **je** ta plnost, ona tvrdí, "ten Duch **ve** veškeré plnosti", čímž dělá rozlišovací znak mezi tím, jak dříve popisovala Otce a Syna.

Je zajímavé, že ona nikdy nepoužila frázi "členové Božství", ale podpořila přednášky roku 1888, které měli Jones a Waggoner, a které popisovaly doslovného, božského Syna Božího zplozeného z Otce, který je Zdrojem všech věcí – a to včetně Syna – zrozeného ze dnů věčnosti.

"Poselství nesoucí božské pověření byla poslána Božimu lidu; sláva, majestát, Kristova spravedlnost, plné dobra a pravdy, jsou přednášena; ona plnost **Božství v Ježíši Kristu** byla mezi námi vyhlášena s nádherou a krásou "Review & Herald 27. května 1890

Toto bylo v souladu s tím, jak ona používala termín Božství jakožto božstvo (božství).

Historický původ anglického slova Božství

Jak poznamenal Richard Hammill, správný překlad z řečtiny je "božstvo či božství".

Verš	řecky	Typ	Překlad
Skutky 17:29	θεῖον <i>theion</i>	přídatné jméno	"božský, božství, božská přirozenost"
Římanům 1:20	θειότης <i>theiotēs</i>	podstatné jméno	"božství, božská přirozenost"
Koloským 2:9	θεότης <i>theotēs</i>	podstatné jméno	"božství"

Plnost božství byla v Kristu tělesně.

A kdo je ona plnost božství? "Otec je ve mně a já jsem v Otci."

Původ slova Božství v anglickém jazyce můžeme vystopovat v historii ve středověké Viklefově angličtině ze 14. století.

Slovník středověké angličtiny Část G.2 Sv. 8, od Hanse Kuratha, University of Michigan Press, 1963 3. vydání 1983 poskytuje mnoho příkladů slova Božství (Godhead), které mělo jako svou hlavní definici "přirozenost Boha, božství". Počátek na str. 209:

godhēde n.(1) Also **godded, goddehed, goodhed, godhead, -hid, -hiede, -hod(e, -hoþ.** [From god n (1); also cp. OE **godhād.**]

1. (a) The nature of God, divinity; (b) the divinity characterizing a pagan god.

(a) c1230(?a1200) *Ancr. 30b: Des godes flesch. eauer wes iliche cwic of þet cwike goddhead [Nero: godhod] þe wunede þrinne. Ibid 105b: His scheld þe wreah his goddhead [Recl. : **godhede**] wes his leoue licome. c1300 SLeg. Kath. (Ld) 105: God hadde euere, and euere he schal, mid him is god-hede c1325 Harrow.H. (Hrl) 39: In godhed toke he þen way þat to helle gates lay. c1330(?c1300) Spec.Guy 371: Many anoper him iselþ But noht alone in his **godhede**, Ac i-meind wid þe manhede. (a1333) Shoreham Poems 122/216: Ine ryzte soþe hyt **moste sitte** þet god-hoþ wel hyt kedde.

slovo "godhede", které Viklef použil ve středověké angličtině po roce 1300, mělo jako svůj hlavní význam

1. Božství (božstvo) jakožto porovnání se slovem mužství (lidstvo).

Tento slovník obsahuje citace o použití uspořádané v chronologickém pořadí. Například, c1330: Ale nikoli sám ve svém **božství**, jako v mysli s **mužstvím**.

Závěr

Historie odhaluje pomalou metodickou změnu v používání adventistických termínů Božství (Godhead) a Trojice (Trinity), od toho, kdy byla slova používána proti sobě, až k jejich konečnému přijetí, jakožto rovnocenných synonym - neboli slov podobného či stejného významu. Zavedení a pomalé přijetí slova Trojice v našich publikacích naznačuje, že tento proces byl pečlivě řízen a načasován od prvního použití slova, jakožto alternativní náhrady za výraz "Božství" v roce 1913 až dokud slovo Božství nebylo definitivně nahrazeno v roce 2010. Církev se plynule přemístila z pozice rozhodně netrojického vyznání, které převládalo více než 60 let v průběhu života Ellen Whiteové, na svojí v současnosti uznávanou trojiční pozici prostřednictvím pomoci mnoha výborových rozhodnutí. Tento dokument nashromáždil důkazy o této změně tak, aby historii ohledně tohoto vývoje mohli všichni jasně vidět.

Božství nebo Trojice?

Kterému dáváte přednost vy? Je v nich vlastně nějaký rozdíl? Jsou obě slova to stejné?

Zdá se, že mezi těmito slovy existuje jistý rozdíl a bylo učiněno určité úsilí upřednostňovat jedno nad druhým, kdoví jestli neodstranit slovo "Božství" úplně, aby nakonec přesně toho bylo dosaženo.

Zde je potom důkaz této změny. Je jím originální zdrojový materiál, z něhož můžeme sledovat pomalý, metodický pohyb od jednoho slova ke druhému během přechodného období, které trvalo řadu desetiletí.

Pro další materiály kontaktujte služebnost Fountain Publishing
P.O. Box 2014 Jasper, GA 30143 Phone 706-692-9476
fountainpublishing@talkingrocksabbathchapel.com
Webové stránky: talkingrocksabbathchapel.com